

GÖKYAY'DA AĞLAYAN ADAM...

Ertan ALP

O gün büyük bir öğretmen ve öğrenci topluluğunun huzuruna 15 Temmuz fidanlarını anmak için çıktı adam...

Yerleşti kürsüye derin hüznün yanında büyük bir gururun temsilciğini omuzlarındaki özgürlük kuşlarıyla yüklenerek...

Sesi bazen çatallaşarak bazen de gür rüzgârlarda dalgalanan bayrakların sesine karışarak *“bir hilal uğruna ne güneşlerin battığını”* anlatmak istedi, yürekleri acılı ve hüznü dolu topluluğun yüreğine katarak kendisini...

Şiirin inceliğinde ve güzelliğinde gönlünü sevgiyle iyice inceltmiş ruhunu bırakıverdi salona bir bebeğin annesini özlemesi gibi...

Kalp atışları hızlandı bazen, bazen de delirdi, duygularına gem vurma sırasına değildi çünkü. Bazen de imgelere saldı kendini, biliyordu şiir hep insanın güzelliği içindi, bir bebeğin doğuş anında mutluluğu hatırlar gibi...

Konuşmalar dinledi. O menfur ve alçak geceyi hatırlatan görüntülerin eşliğinde yüzü biraz daha düştü. Kanın gölgesi damarlarını biraz daha burktu, sıkıştı vücudundaki bütün öfke seli...

Daha da hüznü her sözcük gönül teline inceden inceye vurdu. O biliyordu sözcükler insanın daha çok yaşaması içindi. Şiir ağlatırdı belki ama biliyordu ki şiir bir çocuğun sevincini yüreklere işlemek içindi...

Doldu gözleri yavaş yavaş fidanları isimleri o beyaz perdeden yavaş yavaş akarken. O alnı ak, yüreği berrak fidanların isimleri yavaş yavaş akarken perdeden onların huzurunda hissetti kendini, eğildi önlerinde büyüklerinin ellerini öpmeye eğilir gibi...

Yıllardır vatan ve millet sevdasını öğrencilerinin gönlüne naksetmek için okuduğu o destansı şiire sesi daha da incelerken yenik düşebileceğini o güne kadar hiç düşünmezdi gönlü kırılğan bu adam...

Akmaya devam etti fidanların al yazılarla yazılmış isimleri beyaz perdeden. Yazılar akmaya devam ederken Gökyay'ın şiirini okuyordu adam... Topluluğun gönlünde büyük bir vefa ve manevi güç oluşturmaya çalışırken giderek yumuşadı sözcükler ağzında, titrek titrek oldu sesi, gönlüne yenik düştü...

*“İleri atılıp sellercesine,
Göğsünden vurulup tam ercesine,
Bir gül bahçesine girercesine,
Şu kara toprağa girenlerindir...”*

Son dörtlüğe geldiğinde öğretmenlik hayatında ilk kez öğretmen arkadaşlarının ve öğrencilerinin karşısında yüreğinde büyüttüğü o hüznü türküyü tutamadı adam, akıttı gönüller bağına gözyaşlarını...

Salonda sessiz dinleyiş sanki ulu bir yasa dönüşmüştü. Kafasını kaldırdığında gözyaşları birikmiş gözler gördü. Aktıkça isimler beyaz perdeden ve müzik daha bir okşarken duygularını çatalaştı sesi iyiden iyiye...

Şehit düşmüş yiğidinin ardından acısını ve feryadını içine gömen anaları içinde hissedercesine bıraktı gözyaşlarını kürsüye doğru...

*“Tarihin dilinden düşmez bu destan:
Nehirler gazidir, dağlar kahraman,
Her taşı bir yakut olan bu vatan,
Can verme sırrına erenlerindir...”*

*Gökyay'ım ne yazsan ziyade değil,
Bu sevgi bir kuru ifade değil,
Sencileyin hasmı rüyada değil,
Topun namhısında görenlerindir... ”*

“Her taşı yakut olan bu vatana” canını kurban edenlerin türküsünü haykırdıkça içindeki gür nehirler birden çocuk ağlamasına dönüşse de yüreğindeki sarsılmaz imanın ona emrettiği gibi “*bu sevgi kuru bir ifade değil*” di...

Kimi köşelerde titrek çenelerde ağlamaklı hâlleri gördü adam, kimi köşelerde gözyaşlarını tutamayan genç ve yaşlıları...

Şiir bittiğinde salonda bir alkış tufanı kopsa da asıl tufan içinde kopmaya devam ediyordu aslında. Şiirin hızlandırdığı bu tufanı insanı yaşatmaya evriltebilirse işte o zaman sarsılmaz yüreklerin arkasından gelebileceğini çok iyi biliyordu. “*Yüreklerin toplu vurması*” gerektiğini o çocuk gözlere anlatmanın ne demek olduğunu mısralara akan gözyaşlarından aldığı güçle kendine bir siper yapıyordu...

O gün ilk defa dışına ağladı adam. İçine ağlamanın ne demek olduğunu iyi bilirdi fakat dışarı bıraktığı gözyaşlarının şiirin hikmeti değil, o büyük şiirleri yaratan ay-yıldızlı fidanlar olduğunu düşündü...

İsmi merak ediyorsunuz şimdi. Onu da bu satırların yazarını tanıyanlar bulsun...

O zaman minnettarca gülümseyecek adam. Ay ve yıldızın gülümsemesi gibi...